ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ - ΓΡΑΦΕΙΑ, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 57
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ - ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ, ΒΟΥΛΓΑΡΗ 11
ΤΗΛΕΦ. ΓΡΑΜΜΑΙ: ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ 52686
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ 52687-ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ 53554
ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ 53551 - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ 53456

ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6176

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

932

ΑΘΗΝΑΙ, ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 750
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 12
ΑΙ ΕΞΑΜΗΝΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΤΡΙΜΗΝΟΙ ΑΝΑΛΟΓΩΣ
ΑΓΓΕΛΙΑΙ - ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ ΚΑΤΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΝΩΜΑΛΙΩΝ ΕΞΕΛΙΠΟΝ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΒΑΙΝΕΙ ΒΡΑΔΕΩΣ ΑΛΛ' ΑΣΦΑΛΩΣ ΠΡΟΣ ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ

ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΗ ΠΑΝΤΑΧΟΥ Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΛΟΓΟΝ ΙΣΩΣ ΘΑ ΕΚΦΩΝΗΣΗ ΚΑΙ Ο ΝΤΟΥΤΣΕ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 18 Ἀπριλίου. (Ἰδ. ὑπηρ.).— Καθ' ἃ μεταδίδεται ἐκ Λονδίνου ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Πρακτορείου Χαβάς, οἱ διπλωματικοὶ κύκλοι ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ διεθνὴς κατάστασις βαίνει βραδέως μὲν ἀλλὰ σταθερῶς πρὸς βελτίωσιν, διότι κατέστη προφανὲς ὅτι ἐν περιπτώσει νέου τινὸς πραξικοπήματος ἄμεσος συνέπεια θὰ εἶναι ὁ πόλεμος, τόσον ὅμως ὁ κ. Χίτλερ ὅσον καὶ ὁ κ. Μουσσολίνι δὲν φαίνονται ἐπιθυμοῦντες τὸν πόλεμον.

Οἱ λόγοι οἱ ἐνισχύοντες τὴν αἰσιοδοξίαν τῶν ἐν Λονδίνῳ διπλωματικῶν κύκλων εἶναι οἱ ἑξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ: Τὸ γεγονὸς ὅτι τόσον ἡ Ρώμη ὅσον καὶ τὸ Βερολῖνον ἐδήλωσαν ὅτι μελετοῦν τὰς προτάσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου καὶ σκέπτονται μάλιστα νὰ δώσουν εἰς τὴν ἀπάντησίν των τὸν χαρακτῆρα ἐπισήμου ἐθνικῆς ἐκδηλώσεως. Οὕτω πως τοὐλάχιστον ἑρμηνεύεται ἐνταῦθα ἡ ἐπιθυμία τοῦ καγκελλαρίου Χίτλερ ὅπως συγκαλέσῃ τὸ Ράιχσταγ διὰ νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἀπάντησίν του πρὸς τὸν Πρόεδρον Ρούζβελτ, ἐνῷ ἐκ Ρώμης ὑπάρχει ἡ πληροφορία ὅτι ὁ κ. Μουσσολίνι θὰ διαβιβάσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς κυβερνήσεώς του διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, εὑρίσκων συνάμα τὸν τρόπον νὰ ἐκφωνήσῃ καὶ λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος. Ὁ λόγος τοῦ κ. Μουσσολίνι ἐνδεχομένως θὰ ἐκφωνηθῇ πρὸ τῆς συγκλήσεως τοῦ Ράιχσταγ ἤτοι πρὸ τῆς 28ης Ἀπριλίου.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Ἡ κοινὴ γνώμη εἰς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη ἀνεξαιρέτως ἐκδηλοῖ ἐμφανῆ πίεσιν ἐπὶ τῶν κυβερνητῶν ὅπως ἐπιζητήσουν εἰρηνικὴν τακτοποίησιν τῶν διαφορῶν.

ΤΡΙΤΟΝ: Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν διὰ πολέμου συντόμου διαρκείας φαίνεται ἀδύνατος δοθέντος ὅτι ὅλα τὰ κράτη προπαρασκευασθέντα ἱκανῶς εἶναι εἰς θέσιν νὰ προβάλουν μακροχρόνιον ἄμυναν.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Ἀντιθέτως πρὸς τὴν κρίσιν τοῦ Σεπτεμβρίου αἱ γερμανικαὶ ἀτμοπλοϊκαὶ ἑταιρίαι δὲν ἀνεκάλεσαν τὰ πλοῖα των, ἀντιθέτως μάλιστα ἐκδίδουν εἰσιτήρια καὶ διὰ τοὺς προσεχεῖς μῆνας.

ΠΕΜΠΤΟΝ: Τὸ Βερολῖνον διαψεύδει ὅτι προτίθεται νὰ προσαρτήσῃ τὸ Ντάντσιγκ συντόμως.

ΕΚΤΟΝ: Αἱ ἐξ Ἱσπανίας πληροφορίαι ἐκθέτουν τὴν πλήρη ἐξασθένωσιν τῆς χώρας λόγῳ τοῦ μακροῦ ἐμφυλίου πολέμου καὶ ὅτι ἡ ἔλλειψις τροφίμων εἶναι τοιαύτη ὥστε ἡ Ἱσπανία νὰ μὴ δύναται νὰ μετάσχῃ εἰς νέον πόλεμον.

ΑΙ ΦΗΜΑΙ ΠΕΡΙ ΝΤΑΝΤΣΙΓΚ

Ἐξ ἄλλου τὸ Πρακτορεῖον Ρώυτερ δημοσιεύει τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα τοῦ ἐν Βερολίνῳ ἀνταποκριτοῦ του:

— Μολονότι ἐπισήμως διαψεύδεται ἡ φήμη περὶ συνεννοήσεως μεταξὺ Ράιχ καὶ Πολωνίας διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ντάντσιγκ εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως ὅτι ἡ ἕνωσις τῆς ἐλευθέρας πόλεως τοῦ Ντάντσιγκ μετὰ τοῦ γερμανικοῦ Ράιχ θὰ εἶναι τρόπον τινὰ τὸ δῶρον· τὸ ὁποῖον θὰ προσφερθῇ μεθαύριον εἰς τὸν καγκελλάριον Χίτλερ ἐπὶ τῇ 50ῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων του.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΥΦΕΣΕΩΣ

Ἡ τονιζομένη καὶ ἀπὸ τὰ ξένα τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα μείωσις τῆς διεθνοῦς ἐντάσεως, ἡ ὁποία εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, εἶναι μία πραγματικότης. Πολλαὶ εἶναι αἱ ἀφορμαὶ τῆς ὑφέσεως αὐτῆς. Εἶναι ἐν πρώτοις τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ Δυνάμεις πρὸς τὰς ὁποίας ἀπηυθύνθη ἡ τηλεγραφικὴ ἔκκλησις τοῦ κ. Ρούζβελτ, ὄχι μόνον δὲν ἀπέρριψαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰς ἀμερικανικὰς προτάσεις, παρ' ὅτι ὁ Τύπος των ἔλαβε στάσιν σαφῶς δυσμενῆ, ἀλλὰ διὰ τῆς μακρᾶς καὶ ἐμπεριστατωμένης μελέτης των ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι πρόθυμοι νὰ συζητήσουν πᾶσαν πρότασιν δυναμένην νὰ ὁδηγήσῃ εἰς εἰρηνικὴν λύσιν τῶν ὑφισταμένων διεθνῶν διαφορῶν. Εἶναι τοῦτο μία διάθεσις εἰρήνης, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται. Ἔπειτα ἡ ἀναβολὴ τῆς ἀπαντήσεως δι' ὁλοκλήρου δεκαημέρου ἀποτελεῖ θετικὸν κέρδος τῆς εἰρήνης, ἡ ὁποία θὰ εὕρῃ πάντοτε τρόπον νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν διπλωματίαν πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀπαραιτήτων [illegible]. Ἡ φημολογουμένη ἔναρξις συνομιλιῶν μεταξὺ Πολωνίας καὶ Γερμανίας ἀφ' ἑνὸς διὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐλευθέρας πόλεως τοῦ Ντάντσιγκ ἀποτελεῖ μίαν ἄλλην ἔνδειξιν εἰρηνικῆς διαθέσεως. Ὅ,τι ὅμως ἀποτελεῖ πράγματι εὐοίωνον σημεῖον διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὅλης εὐρωπαϊκῆς καταστάσεως, εἶναι ἡ παρασχεθεῖσα διαβεβαίωσις τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο πρὸς τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν διὰ τὰς προθέσεις τῆς Ἱσπανίας ἐν περιπτώσει πολέμου, ἡ κατηγορηματικὴ διάψευσις περὶ στρατιωτικῆς καταλήψεως τῆς Ταγγέρης καὶ ἡ γενικὴ πλέον πεποίθησις, ἐνισχυομένη καὶ ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς Ρώμης, περὶ ὁριστικῆς ἀποχωρήσεως τῶν Ἰταλῶν λεγεωναρίων ἐξ Ἱσπανίας μετὰ τὴν στρατιωτικὴν παρέλασιν, ἡ ὁποία ὡρίσθη διὰ τὴν 15ην Μαΐου. Ὅλα αὐτά, ὁμοῦ μὲ τὴν ὁσημέραι ἐπαυξανομένην ἐμφανῆ πίεσιν τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἀποτελοῦν σημεῖα ἐμπνέοντα πολλὰς ἐλπίδας. Ὁ ἑλληνικὸς λαός, λαβὼν ἤδη ρητὰς καὶ ἐπισήμους διαβεβαιώσεις ἐκ μέρους μεγάλων φίλων Δυνάμεων, περὶ ἀπολύτου σεβασμοῦ τῆς ἐθνικῆς του ἀνεξαρτησίας, ἠμπορεῖ ἤρεμος ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὰ εἰρηνικά του ἔργα.

* * *

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ

Ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς ἐξωραϊσμὸν τῶν χώρων, δημιουργίαν [illegible] προοπτικῆς καὶ διευκόλυνσιν τῆς ἐπισκέψεως τῶν ξένων, εἶναι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος [illegible]. Διότι πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι οἱ ἀρχαιολογικοί μας χῶροι, ἰδιαίτατα δὲ ἡ περιοχὴ τῆς Ἀκροπόλεως, οὐδέποτε ἔτυχον τῆς προσοχῆς ἐκείνης ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ μᾶς ἐμφανίσῃ ἀξίως εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων ὡς λαὸν πολιτισμένον καὶ κηδόμενον τῆς θαυμαστῆς κληρονομίας του. Ἡ Διοίκησις τῆς πρωτευούσης σκέπτεται, λέγει ἀπογευματινὴ εἴδησις, νὰ παρακαλέσῃ τὴν Ἑταιρίαν Μεταφορῶν νὰ μεταφέρῃ τὴν τροχιοδρομικὴν γραμμὴν ἐκ τῆς λεωφόρου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ δημιουργία μεγάλης πρασιᾶς ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως μέχρι τοῦ Μακρυγιάννη. Καλή, βεβαίως, ἡ σκέψις, ἀλλ' ἡ τροχιοδρομικὴ θὰ πρέπει ν' ἀντικατασταθῇ ἀμέσως διὰ λεωφορείων τῆς συγκοινωνίας διὰ νὰ διευκολύνεται καὶ ὁ [illegible] εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἐπισκέπτεται τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν μνημεῖα.

* * *

19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1824...

Πρὸ 115 ἐτῶν, ὡς σήμερον, ἄφησε τὴν τελευταίαν πνοὴν εἰς τὸ Μεσολόγγι ὁ Λόρδος Βύρων. Ἡ Ἑλλὰς ἡ ὁποία τὸν ἐδέχθη τότε εἰς τοὺς κόλπους της, ἥρωα μεταξὺ τῶν ἡρώων, δὲν τὸν ἐλησμόνησε καὶ οὔτε θὰ τὸν λησμονήσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας. Λέγουν ὅτι αἱ τελευταῖαι του διὰ τὴν Ἑλλάδα λέξεις ἦσαν: «Τῆς ἔδωσα τὸν καιρό μου, τὴν περιουσία μου, τὴν ὑγεία μου — καὶ τώρα τῆς δίνω τὴ ζωή μου. Τί ἠμποροῦσα νὰ κάμω περισσότερο;» Τί περισσότερον, ἀληθῶς. Ἀλλ' ἔκαμε κάτι πλέον, ὁ Λόρδος Βύρων. Ἄφησε μίαν κληρονομίαν στοργῆς καὶ προσηλώσεως ἐπὶ τὴν φιλίαν τῆς μεγάλης του χώρας πρὸς τὴν ἰδικήν μας, τὴν ὁποίαν οἱ εὐγενεῖς συμπατριῶταί του καὶ ἡμεῖς διαφυλάττομεν μὲ σεβασμὸν καὶ μὲ θέρμην. Ὁ θάνατος τοῦ Λόρδου Βύρωνος ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς τιμῆς καὶ ἀνεξαρτησίας ἐσφυρηλάτησε δεσμοὺς τοὺς ὁποίους μετὰ 115 ἔτη βλέπομεν πόσον ἄρρηκτοι εἶναι.

* * *

ΠΟΛΕΜΙΚΑ

Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες, ἑλληνικαὶ καὶ ξέναι, [illegible] Τολμηρὰ ἡ πρᾶξις — ἀλλὰ [illegible]

* * *

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν [illegible]

* * *

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Δὲν φαίνεται πλέον νὰ φυσᾷ πολεμικὸς ἄνεμος..

— Οὔτε γάγγαρι.

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΒΡΑΧΟΣ ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΚΛΕΙΔΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

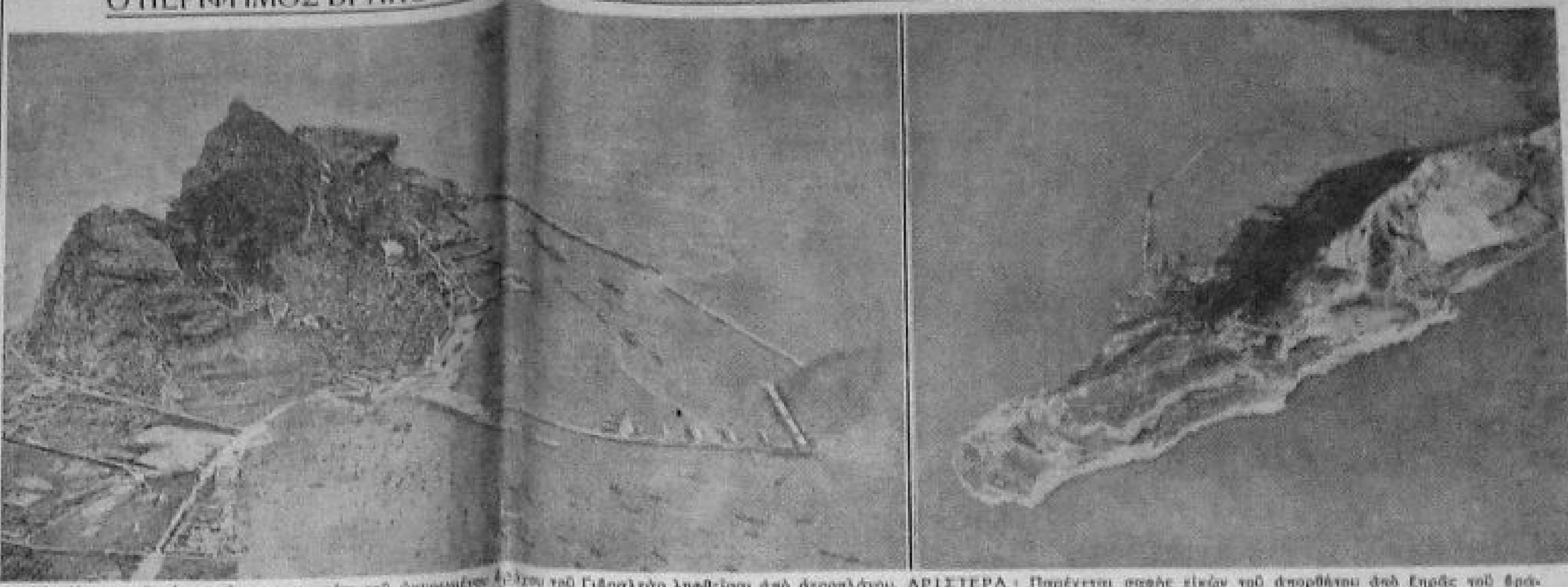

Δύο ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχεῖς φωτογραφίαι τοῦ ὠχυρωμένου βράχου τοῦ Γιβραλτὰρ ληφθεῖσαι ἀπὸ ἀεροπλάνου. ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Παρέχεται σαφὴς εἰκὼν τοῦ ἀπορθήτου ἀπὸ ξηρᾶς τοῦ βράχου λόγῳ τῶν τεραστίων ὀχυρωματικῶν του ἔργων τὰ ὁποῖα κατεσκευάσθησαν προσφάτως εἰς τὴν παρυφήν του. Ὁ λιμὴν τοῦ Γιβραλτὰρ ἠμπορεῖ νὰ περιλάβῃ ὁλόκληρον τὸν ἀγγλικὸν στόλον τῆς Μεσογείου. ΔΕΞΙΑ: Αἱ δύο πλευραὶ τοῦ βράχου πρὸς τὴν Μεσόγειον καὶ τὸν Ἀτλαντικόν. Διὰ τῶν λευκῶν κατωφερῶν ἐπιφανειῶν συλλέγονται τὰ ὄμβρια ὕδατα εἰς τὰς κάτωθεν ἐκτισμένας δεξαμενάς.

ΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. Β. ΒΕΚΙΑΡΕΛΛΗ

Εἶναι εὐχάριστον τὸ ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας μουσικῆς συζητεῖται κατ' αὐτὰς ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων καὶ εἰς τὴν συζήτησιν συμμετέχουν ἀληθινὰ ἐκλεκτοὶ διανοούμενοι, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀκαδημαϊκοί, μουσικοὶ δυνάμενοι νὰ ἔχουν ἔγκυρον γνώμην. Ἂν ἡ συζήτησις συνεχισθῇ χωρὶς τὸ γνωστὸν παλαιὸν πεῖσμα — καὶ εὐτυχῶς οἱ σήμερον συζητοῦντες δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ πεῖσμα αὐτὸ — καὶ μὲ καλὴν πίστιν — καὶ πάλιν εὐτυχῶς οἱ σήμερον συζητοῦντες διαπρεπεῖς Ἕλληνες εἶναι ὅλοι ἐγνωσμένης καλῆς πίστεως — ἀσφαλῶς θὰ καταλήξῃ εἰς τὴν διατύπωσιν ἑνὸς συγκεκριμένου προγράμματος, διὰ νὰ ποῦμε ἔτσι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ υἱοθετήσῃ τελικῶς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐφ' ὅσον — ὅπως πλειστάκις ἡ ἰδία εὐτυχῶς ἀπέδειξε — θέλει νὰ εἶναι ἡ ζωντανὴ Ἐκκλησία τῶν ζωντανῶν Ἑλλήνων, ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, ἑπομένως καὶ τῶν ἀνεπτυγμένων καὶ ὄχι μόνον τῶν γραιδίων, τοῦ σκόρδου τοῦ ταραμᾶ, τῆς σπαστῆς μετανοίας, τῆς ἐμπαθείας, τῶν προλήψεων καὶ τῶν προκαταλήψεων. Τὸ μόνον ποὺ θὰ εἶχε κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ εἶναι ὅτι ἕνας - δύο ἀπὸ τοὺς συζητητὰς θὰ ἔπρεπε πρὶν [illegible] τὸ ὅτι ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν συζήτησιν, θὰ ἔπρεπε νὰ φροντίσουν νὰ μάθουν τί ἀκριβῶς εἶναι ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ καὶ τί ἡ τετράφωνος ἡ «τετραφωνία» ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν. Ἂν ἐφρόντιζαν νὰ τὸ μάθουν δὲν θὰ ἔγραφαν ὅτι «τὸ σημερινὸν Κοινὸν δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν» καὶ ὅτι «ἕνας καλὸς ἐκκλησιαστικὸς χορὸς τετράφωνος μεταρσιώνει μέγα μέρος τῶν σημερινῶν πιστῶν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν μουσικήν». («Πρωΐα», 12 Ἀπριλίου).

Ἂν ἦτο ἀλήθεια ὅτι τὸ σημερινὸν Κοινὸν «δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν» θὰ ἔπρεπε, [illegible], νὰ ὑποδειχθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ ζητήματος δογματικοῦ, περὶ ζητήματος πίστεως, περὶ οὐσίας, ἀλλὰ περὶ τύπου, καλὸν θὰ ἦτο νὰ γίνῃ καὶ σήμερα ὅ,τι ἐγίνετο πάντοτε μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Καὶ εἶναι γνωστὸν τί ἐγίνετο. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς ὀργανισμὸς ζωντανὸς καὶ ὄχι νεκρὸς — ὅπως ζωντανὸς εἶναι πάντοτε ὁ Θεῖος Ἱδρυτής της — χρησιμοποιεῖ ἀνέκαθεν διὰ τὴν λατρείαν τὴν μουσικὴν ποὺ ὁμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ.

Αὐτὸ βεβαιώνει ἡ παράδοσις, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας, διὰ ν' ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὴν θυμελικὴν (τὴν θεατρικὴν) μουσικὴν τῆς Θαλείας τοῦ Ἀρείου παρεδέχθη καὶ αὐτὴ προσκαίρως διὰ τὴν λατρείαν ἀνάλογον μουσικὴν (τέταρτος αἰὼν) ἕως σήμερα (εἰκοστὸς αἰὼν) ὁπότε ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δέχεται σιωπηρῶς τὴν ἐνόργανον μουσικὴν εἰς δύο Ναοὺς τῆς Κερκύρας (τὴν Μητρόπολιν καὶ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα) διότι εἰς τὴν ἐνόργανον ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν συμπάθειαν τὸ μουσικῶς ἀνεπτυγμένον κοινὸν τῆς Κερκύρας. Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν ἑλληνικωτάτην ὡραίαν νῆσον, τὸν Ἀκρίταν αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος μας ὅπου τὸ πατριωτικὸν φρόνημα εἶναι ἀκμαιότατον, εἶναι μουσικῶς ἀνεπτυγμένοι καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν κατωτέρων λαϊκῶν στρωμάτων. Γι' αὐτὸ ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἠνέχθη τὴν τέλεσιν μνημοσύνου εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τῆς Κερκύρας τῇ συνοδείᾳ ὄχι μόνον ὀργάνων ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου ὀρχήστρας ἐκτελούσης μετὰ τὸ μνημόσυνον, τὸ πένθιμον ἐμβατήριον τοῦ Σοπέν. Τὸ λεγόμενον ἀπὸ μερικοὺς ἐμπαθεῖς καὶ φανατικοὺς ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν πηγαίνει κανεὶς διὰ νὰ τέρψῃ τὴν ἀκοήν του ἀλλὰ διὰ νὰ ὑμνήσῃ τὸν Θεόν, εἶναι ἁπλούστατα ἀνοησία ἂν δὲν εἶναι βλασφημία διότι, νομίζω, βλασφημία εἶναι τὸ νὰ φανταζώμεθα τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν δηλαδὴ πάσης τῆς ἐν τῷ Σύμπαντι ἁρμονίας, ὡς ἕνα Ὂν κατώτερον καὶ τόσον [illegible] ὥστε νὰ ἱκανοποιῆται π.χ. μὲ ἕνα ἀπαίσιον [illegible] θρῆνον ἢ μὲ μίαν [illegible]. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ σημερινὸν κοινὸν δὲν συγκινεῖται πλέον μὲ τὴν Βυζαντινὴν μουσικήν. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ — ἡ ἀληθινή μας ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ — περιέχει ἀληθινὰ διαμάντια ποὺ ἠμποροῦν νὰ συγκινήσουν καὶ νὰ μεταρσιώσουν καὶ τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους μουσικοὺς Ἕλληνας καὶ ξένους. [illegible] ὁ ἀθάνατος Βάγνερ. [illegible] ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν ὁ διαπρεπὴς μουσουργὸς ἀββᾶς Περόζι καὶ [illegible] εἰς τὸν γράφοντα τὰς γραμμὰς αὐτὰς καὶ ἐδημοσιεύθη ἡ δήλωσίς του («Ἐλεύθερος Τύπος», ἔτος 1919), ἡ ὁποία ἔλεγεν:

«Ἐφ' ὅσον ἔχετε μίαν τόσον ἀληθινὰ θείαν μουσικὴν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε».

Ἡ Βυζαντινὴ Μουσικὴ ἠμπορεῖ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀπὸ ἕνα ψάλτην μόνον (ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ εἶναι καλλίφωνος, νὰ μὴ χρησιμοποιῇ ὡς ὄργανον ἐκπομπῆς τῆς φωνῆς τὴν μύτην, ν' ἀποφεύγῃ τὰ συρσίματα καὶ τὰ τερερίσματα, ν' ἀποφεύγῃ τοὺς «ἀσματισμούς») ἀπὸ πολυμελῆ χορὸν μονοφώνων ἀνδρικόν, γυναικεῖον καὶ παιδικὸν (ὅπως ἦσαν οἱ χοροὶ τῶν 185 ψαλτῶν τῆς Ἁγίας Σοφίας), ἀπὸ πολυμελῆ χορὸν πολυφώνων (μὲ δύο, τρεῖς, τέσσαρας, [illegible] ἀκόμη φωνάς), ἀπὸ ὀρχήστραν, ἀπὸ [illegible]. Ἀρκεῖ νὰ κατορθώνουν ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἐναρμονίζουν νὰ μένουν πιστοὶ εἰς τὴν παράδοσιν. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ὅλη ἡ δυσκολία. Ἐδῶ εἶναι τὸ μέγα πρόβλημα. Παράδοσις—ὅπως ἔλεγεν ὁ εἰδικώτατος κ. Γ. Λαμπελὲτ—δὲν σημαίνει στασιμότης. Σημαίνει συνέχισιν κινήσεως καὶ ζωῆς. Τὸ Ἴσον τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς πολυφωνίας (μολονότι ὁ [illegible] φρονεῖ ὅτι ἡ Βυζαντινὴ Μουσικὴ ἦτο ἤδη πολύφωνος), [illegible] τῆς ἁρμονίας, [illegible] τοῦ πιάνου, [illegible]. Ἂν δὲν ἔπιπτε τὸ Βυζάντιον, ἂν οἱ Ἕλληνες σοφοὶ δὲν ἐπήγαιναν εἰς τὴν Δύσιν, τότε, ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη τῆς μουσικῆς ἁρμονίας ποὺ ἔχει κοιτίδα τὴν Ἰταλίαν θὰ εἶχε, φυσιολογικώτατα, κοιτίδα τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολήν.

Πρὸς τιμὴν τῆς Ἐκκλησίας μας πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι δὲν ὀφείλεται εἰς αὐτὴν τὸ [illegible] διὰ τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ ὁ κ. Λαμπελέτ. Ἡ Ἐκκλησία ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν μουσικὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν. Οὐδέποτε κατήργησε τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν ἢ τὴν λεγομένην τοιαύτην, οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ τὴν καταργήσῃ. Εἰς ὅσους Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν τελεῖται μία λειτουργία τὴν Κυριακήν, αὐτὴ ψάλλεται εἰς Βυζαντινὴν Μουσικήν. Εἰς ὅσους τελοῦνται δύο, ἡ πρώτη ψάλλεται πάντοτε εἰς Βυζαντινήν. Εἰς τὰς ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου καὶ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ψαλλομένων τροπαρίων ἐκτελοῦνται εἰς Βυζαντινὴν Μουσικὴν καὶ μόνον ἐλάχιστα, ἐκεῖνα ποὺ λόγῳ τῆς φύσεώς των φαίνονται σὰν νὰ φωνάζουν «πρέπει νὰ μᾶς ψάλῃ ἁρμονικὸς χορός» ἐκτελοῦνται ἐναρμονισμένα. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἐναρμονίζοντα ἡ διατήρησις, μέσα εἰς τὰς δύο, τρεῖς, τέσσαρας ἢ πέντε ὀκτὼ φωνὰς (μολονότι ἐναρμόνισις διὰ ὀκτὼ φωνὰς δὲν ὑπάρχει ἀκόμη καθ' ὅσον γνωρίζω), εἰς τὰς ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ βυζαντινὸν μέλος καὶ τὸ βυζαντινὸν ὕφος. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐναρμονίζοντας πέφτουν ἔξω. Ἀναλαμβάνουν π.χ. νὰ ἐναρμονίσουν τὸ «Σὲ ὑμνοῦμεν...», καὶ ἐνῷ ὑπάρχουν τόσα βυζαντινὰ «Σὲ ὑμνοῦμεν...» καταλληλότατα νὰ ἐναρμονισθοῦν καὶ ἀκόμη καὶ νὰ ἐνορχηστρωθοῦν (ἀδιάφορον τὰς ἐξαιρετικὰς ἐνορχηστρώσεις βυζαντινῶν ἐκκλησιαστικῶν μελῶν ἀπὸ τὸν κ. Κ. Ψάχον), ἤκουσα ἐφέτος τὴν 19 Φεβρουαρίου ἕνα κατανυκτικώτατον βυζαντινὸν «Σὲ ὑμνοῦμεν...», εἰς τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας τοῦ Πέραν, ἤκουσαν οἱ ἀκροαταὶ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ ἕνα ὑπέροχον «Σὲ ὑμνοῦμεν...», ἀπὸ δύο μικρὰ παιδιά, τοὺς ἀδελφοὺς Κωστοπούλου, ἀνήκοντα εἰς τὴν ὑπὸ τὸν πρωτοψάλτην κ. Π. Θεοφανόπουλον βυζαντινὴν χορωδίαν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων. Ἐνῷ λοιπόν, ὑπάρχει τόσον ἄφθονον βυζαντινὸν ὑλικὸν [illegible], μερικοὶ ἐναρμονίζοντες, ἀγνοοῦντες προφανῶς τὴν σημασίαν τοῦ «Σὲ ὑμνοῦμεν...» καὶ τὸ εἰς ποίαν στιγμὴν ψάλλεται, ἀγνοοῦντες ὅτι ψάλλεται κατὰ τὴν μυστηριακὴν στιγμὴν τῆς [illegible], ὁπότε ὁ Χριστιανὸς πρέπει μὲ δέος νὰ προσβλέπῃ κατὰ πᾶσαν τέλεσιν λειτουργίας [illegible] θυσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, μᾶς ἐμφανίζουν ἕνα «Σὲ ὑμνοῦμεν» [illegible]. Ὄχι δέος ἀπέναντι τοῦ [illegible] ἀλλὰ ἕνα εἶδος [illegible] σὰν νὰ Τοῦ λέμε: «Γειά σου» [illegible]. Αὐτὰ βέβαια δὲν τὰ ἀνέχεται ὁ Χριστιανὸς — ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς — ἔστω καὶ ἂν εἶναι μουσικὸς μορφωμένος καὶ ὅσον καὶ ἂν ἡ «φασαρία» εἶναι τέλεια. Χρησιμοποιεῖ τόσον βροντώδη καὶ τρομώδη [illegible] μουσικὴν ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία εἰς τὸ «Νέες Ἱρες» [illegible] ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῆς φωνῆς [illegible] Θεοῦ ζητοῦντος εὐθύνας ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὄχι περὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρώπου τρέμοντος πρὸ τῆς συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας αἰσθάνεται ὅτι ἦτο ἀνάξιος.

Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουν ἐναρμονίσεις τοῦ βυζαντινοῦ μέλους διὰ τετράφωνον πολυμελῆ χορὸν πολὺ καλαί. Κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος («Ἑστία», 13 Ἀπριλίου 1939), ἡ καλλιτέρα τετραφωνικὴ λειτουργία ἦτο ἡ μέχρι πρό τινος ραδιοφωνικῶς μεταδιδομένη ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν. Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως πόσον συνεκίνει τοὺς Ἕλληνας τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἑλληνικῶν πλοίων. Αὐτὴ ὅμως, δυστυχῶς, κατηργήθη. Ἀρτίως ἐπιστημονικὴ τετραφωνικὴ λειτουργία εἶναι καὶ ἡ τοῦ Σπάθη πατρός, διευθυντοῦ τοῦ χοροῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τῶν Παρισίων, τὴν ὁποίαν ὁ Σπάθης υἱός, διευθυντὴς ἄλλοτε τοῦ χοροῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τῆς Μασσαλίας καὶ σήμερον τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση ἐξετέλεσεν ἐδῶ [illegible] τὰ μέσα. Καὶ ὅταν λέγωμεν [illegible], προκειμένου διὰ μουσικὴν ἐκτέλεσιν ἀκολουθίας ἐκκλησιαστικῆς, τόσον μονοφώνου ὅσον καὶ πολυφώνου, ἐννοοῦμεν κάτι περισσότερον ἀπὸ τὰς «τρεῖς κι' ἔβγα» ποὺ συνήθως διαθέτουν διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς χορωδίας οἱ περισσότεροι Ναοί μας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ θέματος δὲν ἐτελείωσεν, ἡ «δουλεία» τοῦ χώρου μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἐπανέλθωμεν μὲ ἕνα ἀκόμη σημείωμα.

Β. ΒΕΚΙΑΡΕΛΛΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΤΟΛΩΝ

ΑΒΑΣΙΜΟΙ ΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΠΕΡΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΤΑ Τ[illegible] ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

ΔΙΑΨΕΥΔΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΣ Τ[illegible] ΤΑΓΓΕΡΗΣ

Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ ΘΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ ΛΙΜΕΝΑΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Ο ΣΤΟΛΟΣ ΘΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΚΟΥΣ ΛΙΜΕΝΑΣ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 18 Ἀπριλίου. (Ἰδ. ὑπηρεσία).— Εἰς τοὺς «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου δημοσιεύεται ἐπιστολὴ ἐν σχέσει μὲ τὸ Γιβραλτάρ, καὶ τὰ ἀναφαίρετα δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἔχει ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἀγγλία. Εἰς τὴν δημοσιευομένην ἐπιστολὴν παρατηρεῖται ὅτι ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως ἡ βρεττανικὴ κατοχὴ τοῦ Γιβραλτὰρ δὲν στηρίζεται μόνον ἐπὶ τῆς καταλήψεως τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ σὲρ Τζὼρτζ Ρόοκ, κατὰ τὸ 1704, ἀλλ' ἐπὶ ἰσχυροτέρου καὶ πλέον ἀδιασείστου τίτλου κυριότητος—συγκεκριμένως τῆς παραχωρήσεώς του εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀποζημιώσεως τῆς πληρωθείσης ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας δυνάμει τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν τοῦ 1783.

Εἰς τὰς διαπραγματεύσεις αἱ ὁποῖαι ἔθεσαν τέρμα εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας πόλεμον, συνεφωνήθη σιωπηρῶς ὅτι ἐὰν ἐδίδετο ἡ κατάλληλος ἀποζημίωσις εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ Γιβραλτὰρ θὰ ἐπεστρέφετο εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Ἡ Ἱσπανία προσέφερε τότε κατ' ἀρχὰς τὸ Ὀράν, ἡ προσφορὰ ὅμως αὐτὴ ἀπεκρούσθη. Ἡ Ἀγγλία ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἐθεώρει ἑαυτὴν ἱκανοποιημένην μόνον ἐὰν παρεχωρεῖτο εἰς αὐτὴν ἡ Μινόρκα, ἡ Κούβα καὶ τὸ Πόρτο — Ρίκο. Ἡ Ἱσπανία ἐπρότεινε τότε τὴν Γουαδελούπην καὶ τὸν Ἅγιον Δομίνγκον. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ «παζαρεύματος» τούτου, τὸ ὁποῖον διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ φθινόπωρον τοῦ 1782 ἡ παραχώρησις τοῦ Γιβραλτὰρ εἰς τὴν Ἱσπανίαν γίνεται κατ' ἀρχὴν δεκτή. Ἀλλ' αἱ λεπτομέρειαι τῆς συμφωνίας ἀπετέλεσαν θέμα νέας καὶ ἀτελευτήτου συζητήσεως. Τέλος, τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ συμφωνία θὰ ἐπήρχετο ταχύτερον, ἐὰν ἡ βάσις ὁλόκληρος τῶν διαπραγματεύσεων μετεβάλλετο ἄρδην, ἐὰν δηλ. τὸ Γιβραλτὰρ παρέμενεν εἰς χεῖρας τῶν Ἄγγλων ἔναντι σοβαρᾶς ἀποζημιώσεως εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Ὁ Ἀράντα, ὁ Ἱσπανὸς ἐν Λονδίνῳ πρεσβευτής, συνεφώνησε, καὶ ἡ Κυβέρνησίς του ἐκύρωσε τὴν πρᾶξίν του, τοιουτοτρόπως δὲ διὰ τῆς ἀκολουθησάσης συνθήκης ἡ Ἀγγλία διετήρησε τὸ Γιβραλτάρ. Ἡ τιμὴ τῆς ἐξαγορᾶς ἦτο ἡ Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ Φλώριδα — ἡ ὁποία, σημειωτέον, ἀπὸ καιροῦ περιῆλθεν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας — εἰς δὲ τὴν Εὐρώπην ἡ Μινόρκα, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ εἶναι εἰς χεῖρας τῶν Ἱσπανῶν.

Ἀπὸ νομικῆς, λοιπόν, ἀπόψεως, οἱαδήποτε ἐπιχειρήματα προβαλλόμενα ἀπὸ γεγονότα σχετιζόμενα μὲ τὴν κατοχὴν τοῦ Γιβραλτὰρ πρὸ τοῦ 1783 δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἀξίαν, δύναται δὲ νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ Γιβραλτὰρ κατέχεται ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας ἡ ὁποία ἔχει νομικὸν τίτλον ἐπ' αὐτοῦ, οὐδόλως μικρότερον ἐκείνου δυνάμει τοῦ ὁποίου ἡ Γερμανία κατέχει τὴν Ἑλιγολάνδην.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΕΞΩΘΙ ΤΗΣ ΕΛΙΓΟΛΑΝΔΗΣ

Κατὰ πληροφορίας τοῦ Πρακτορείου Ρώυτερ ἐκ Βερολίνου, εἰκοσιπέντε πολεμικὰ καὶ βοηθητικὰ σκάφη, τὰ ὁποῖα θὰ μετάσχουν τῶν ἐαρινῶν γυμνασίων ἤρχισαν συγκεντρούμενα σήμερον ἔξωθι τῆς Ἑλιγολάνδης. Τὰ γυμνάσια θὰ γίνουν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου καὶ θὰ διαρκέσουν περὶ τὸν μῆνα. Ἀνεπισήμως ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ γερμανικὴ μοῖρα θὰ προσεγγίσῃ μετὰ τὸ τέλος τῶν γυμνασίων εἰς ἰταλικοὺς λιμένας.

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 18 Ἀπριλίου. (Ἰδιαιτ. ὑπηρ.).— Ἡ συγκέντρωσις γαλλικῶν πολεμικῶν εἰς τὸ Γιβραλτὰρ ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων. Βεβαιοῦται ὅτι 16 γαλλικὰ πολεμικὰ εὑρίσκονται ἤδη εἰς Γιβραλτὰρ καὶ μεταξὺ τούτων εἶναι τὰ καταδρομικὰ «Λορραίνη», «Μασσαλιῶτις», «Λὰ Γκαλισσονιὲρ» καὶ «Ζὰν ντὲ Βιέν», τὰ ἀντιτορπιλλικὰ «Μογκαντόρ», «Βόλτα», «Τολμηρός», «Φαντάσκ» καὶ «Τερρίμπλ» καὶ τὰ τορπιλλοβόλα «Θύελλα», «Τύχη», «Σιμούν», «Φουντρουαγιάν», «Μπουρασκ» καὶ «Μιστράλ». Οἱ πολιτικοὶ κύκλοι λέγουν ὅτι πρόκειται περὶ προληπτικοῦ μέτρου κατὰ κινήσεων τῶν ἱσπανικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν νότιον Ἱσπανίαν, εἰς τὰς ὁποίας λέγεται ὅτι μετέχουν καὶ ἰταλικαὶ μονάδες. Ἡ ἐφημερὶς «Ἐποχὴ» λέγει ὅτι τὰ ἐν λόγῳ σκάφη ἀπεστάλησαν εἰς Γιβραλτὰρ ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς Γερμανίας ν' ἀποστείλῃ στόλον εἰς τὰ ἱσπανικὰ ὕδατα.

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Τὸ ἡμιεπίσημον Γερμανικὸν Πρακτορεῖον πληροφορεῖται ἐκ Λονδίνου ὅτι αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν εἰς περίοπτον θέσιν τὰς εἰδήσεις τὰς σχετικὰς μὲ τὴν συγκέντρωσιν τῶν στόλων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Μεσόγειον. Αἱ ἐν λόγῳ ἐφημερίδες ὑπαινίσσονται καὶ τὸν ἐπικείμενον κατάπλουν εἰς Ἱσπανίαν μονάδων τινῶν τοῦ γερμανικοῦ στόλου καὶ ἀφήνουν οὕτως εἰπεῖν νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἡ συγκέντρωσις τοῦ γαλλικοῦ καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου ἀποτελεῖ ἀπάντησιν εἰς τὰ γυμνάσια τοῦ γερμανικοῦ στόλου. Τὰ «Ντέϊλυ Ἐξπρὲς» καὶ τὸ «Ντέϊλυ Χέραλδ» γράφουν ὅτι ἡ Γαλλία θὰ ἀναλάβῃ τὴν προστασίαν τῆς Δυτικῆς Μεσογείου ἡ δὲ Ἀγγλία τῆς ἀνατολικῆς τοιαύτης. Ὁ διπλωματικὸς συνεργάτης τοῦ «Ντέϊλυ Χέραλδ» ἰσχυρίζεται ἐξ ἄλλου ὅτι πλὴν τῶν προληπτικῶν ναυτικῶν μέτρων καὶ ἄλλα μέτρα προληπτικὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώσθησαν ἔχουν ληφθῆ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀπὸ ἀέρος. Ὁ διπλωματικὸς συνεργάτης τῶν «Τάϊμς» λέγει ὅτι αἱ φῆμαι περὶ συγκεντρώσεως ἐχθρικῶν στρατευμάτων πλησίον τοῦ Γιβραλτὰρ δὲν λαμβάνονται σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων κύκλων τοῦ Λονδίνου οἱ ὁποῖοι δὲν ἀποδίδουν ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γερμανικοῦ στόλου εἰς τὰ ἱσπανικὰ ὕδατα. Πιστεύεται ὅτι αἱ κυκλοφοροῦσαι διαδόσεις ἀποβλέπουν εἰς τὸν ἐπηρεασμὸν ἄλλων χωρῶν.

Ὁ γερμανικὸς στόλος ἀποτελούμενος ἀπὸ δύο θωρηκτά, δύο καταδρομικά, δύο στολίσκους ἀντιτορπιλλικῶν καὶ δύο στολίσκους ὑποβρυχίων, ἀπέπλευσε τὴν πρωΐαν ἐκ Κιέλου καὶ Βιλελμσχάφεν διὰ περίπλουν γυμνασίων, ὁ ὁποῖος θὰ διαρκέσῃ περὶ τὸν μῆνα. Τὰ πολεμικὰ θὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν καὶ ἐκεῖθεν θὰ λάβουν κατεύθυνσιν πρὸς τὰ ἱσπανικὰ ὕδατα προσεγγίζοντα εἰς τοὺς λιμένας Γαδείρων, Ἀλγεθύρας, Ἀλμερίας, Θέουτας καὶ Μαλάγας. Ἡ μοῖρα τοῦ γερμανικοῦ στόλου θὰ ἐπισκεφθῇ ἐπίσης τὴν Λισσαβῶνα.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΜΑΡΟΚΙΝΩΝ

Ἐκ Ραμπὰτ τοῦ Μαρόκου ἀγγέλλεται ὅτι, κατὰ πληροφορίας προερχομένας ἰδίᾳ ἐκ Ταγγέρης καὶ τῆς γειτονικῆς ζώνης, σημαντικαὶ κινήσεις μαροκινῶν στρατευμάτων παρετηρήθησαν εἰς τὸ Μαρόκον. Τὰ στρατεύματα αὐτά, προερχόμενα ἐκ τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου, φθάνουν εἰς τὸ Μαρόκον διὰ Τετουάν, Θέουτας καὶ Λαράς. Εἰς ὡρισμένας ἡμέρας τὰ ἀποβιβασθέντα στρατεύματα ἔφθασαν τὰς 4000 ἀνδρῶν. Δὲν εἶναι γνωστὸν ἀκόμη ἂν τὴν παλιννόστησιν θὰ ἐπακολουθήσῃ ταχεῖα ἀποστράτευσις.

Ἀποστολὴ ἐξ ἄλλου ἀπὸ ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τῆς Ἱσπανικῆς ζώνης ἔφθασεν εἰς Ραμπάτ, ὅπου θὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ γαλλικοῦ Προτεκτοράτου πρὸς μελέτην διαφόρων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο ζωνῶν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛΙΔΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ!...

(ΤΟΥ κ. ΜΩΡΙΣ ΠΡΑΞ)

Λέγουν: «Πῶς ὁ καιρὸς περνᾷ!...».

Ἀλλὰ περνᾷ ὁ καιρὸς ἐὰν τὰ σχέδια, αἱ ἐπιδιώξεις καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἀνθρώπων δὲν περνοῦν;

Σήμερον, ὁλόκληρος ἡ Ἀγγλία ἔχει τὰ μάτια καρφωμένα ἐπὶ τοῦ Γιβραλτάρ, ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ αὐτοῦ καὶ [illegible] βράχου, ἐπὶ τοῦ πελωρίου αὐτοῦ τοίχου ὁ ὁποῖος ἔχει 3.000 μέτρων περίμετρον καὶ ὁ ὁποῖος ὀρθοῦται, περιβεβλημένος ἀπὸ κανόνια, ἀεροπλάνα καὶ [illegible] ἐπάνω τῆς γαλανῆς θαλάσσης τοῦ στενοῦ.

Ὁλόκληρος ἡ Ἀγγλία ἔχει τὰ μάτια καρφωμένα ἐπὶ τοῦ Γιβραλτάρ. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἔχει καὶ ἡ Γερμανία ἴσως; Καὶ ἡ Ἰταλία ἴσως; Πῶς θὰ τὸ ἀρνηθῇ;

* * *

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1936 ἤμην εἰς Γιβραλτάρ, φιλοξενούμενος τοῦ «Ρὸκ Ὄτελ». Ἀπὸ τότε ὁ πόλεμος περιεπλανᾶτο προδότης καὶ ἀπειλητικὸς διὰ μέσου τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Ἀπὸ τότε ἡ διεθνὴς κατάστασις ἦτο σκοτεινὴ καὶ ταραγμένη (ἦσαν οἱ χρόνοι τοῦ αἰθιοπικοῦ ζητήματος, τῶν διασκέψεων τῆς Γενεύης καὶ τῶν... κυρώσεων) καὶ ἀπὸ τότε ἡ Βασιλικὴ βρεττανικὴ κυβέρνησις εἶχε λάβει σοβαρὰ καί... εὔγλωττα μέτρα. Τριάντα πολεμικὰ τοῦ [illegible] ἀγγλικοῦ στόλου — ὁ ὁποῖος συνήθως δὲν ἀπομακρύνεται καθόλου ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς ἀκτὰς — «ἀνεπαύοντο» ἐπὶ τοῦ στενοῦ καὶ κατὰ μῆκος ἐκτεινομένου λιμένος, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τὴν γραμμὴν τοῦ μεγάλου βράχου. Ὑπῆρχον τρία θωρηκτά: Τὸ «Νέλσων», τὸ «Ρόντνεϋ» καὶ τὸ περίφημον «Χοὺντ Ρένοουν», τὸ ὡραιότερον, τὸ πλέον συγχρονισμένον τῶν πολεμικῶν πλοίων. Ὑπῆρχον ἐπίσης δέκα ὀκτὼ τορπιλλοβόλα τῆς σειρᾶς V καὶ τῆς σειρᾶς Υ. Καὶ ὑποβρύχια.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, λοιπόν, ἐκείνης τὸ Γιβραλτὰρ εὑρίσκετο ἐν συναγερμῷ. Ἀλλὰ ὁ συναγερμὸς αὐτὸς ἐγίνετο κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τύπον, χωρὶς ἐπίδειξιν, χωρὶς γυμνάσια, χωρὶς ματαίας πολεμικὰς [illegible]. Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί, [illegible] ἐτελείωναν τὴν ὑπηρεσίαν των, μετέβαινον, μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν διὰ νὰ παίξουν τέννις ἢ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛΙΔΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΑΨΒΟΥΡΓΩΝ (Β')

ΜΑΓΕΡΛΙΓΚ...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΚΑΙ ΒΕΤΣΕΡΑ

13ον

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ Ροδόλφος ἐνδιαφέρουνταν μὲ πάθος γιὰ τὴν πολιτική. Δὲν τὴν ἐθεωροῦσε ὅπως πολλοὶ σκεπτικισταὶ τῆς ἐποχῆς του, ὡς ἕνα πολύπλοκο καὶ ἐνδιαφέρον παιχνίδι, ἀλλὰ τὴν ἐθεωροῦσεν ὡς τὴ μόνη ἀξία τοῦ ἀνθρώπου σοβαρὴ ἀσχολία. Παρακολουθοῦσε τὶς ἐνέργειες τοῦ πατέρα του, τὴν ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτική του καὶ σχεδὸν πάντοτε εἶχε διαφορετικὴ γνώμη καὶ ἀνυπομονοῦσε πότε ν' ἀνέβῃ στὸν θρόνο καὶ νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος στὴ διαχείρισι τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.

Πολλὲς καὶ συχνὰ ἀντιφατικὲς σκέψεις ἔκανε. Δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ ξεκαθαρίσῃ στὸ μυαλό του ἕνα σύνολο ἄρτιο σύστημα καὶ νὰ εὕρῃ ἀπάντηση στὰ διάφορα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ἐρωτήματα ποὺ ἔθετε στὸν νοῦ του. Εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ πιστοὺς φίλους ποὺ νὰ ἐμπιστευθῇ τοὺς στοχασμούς του καὶ νὰ μπορῇ μαζί τους νὰ συζητήσῃ τὰ προβλήματα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν.

Μὰ ποῦ νὰ βρῇ τοὺς φίλους αὐτούς; Οἱ πιὸ συχνοί του σύντροφοι, ὁ Φίλιππος τοῦ Κοβούργου καὶ ὁ κόμης Χόγιος ἦταν καλοὶ γιὰ νὰ φᾶν καὶ νὰ πιοῦν μαζὶ καὶ νὰ διασκεδάσουν μὲ ὡραῖες κυρίες. Ἢ γιὰ νὰ πᾶν μαζὶ κυνήγι. Οἱ ἄλλοι, ὅλοι τὸν ἔβλεπαν γιὰ νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν καὶ οἱ γυναῖκες τὸ ἴδιο. Οἱ περισσότερες ποὺ εἶχαν ἀναμιχθῆ στὴ ζωὴ τοῦ Ροδόλφου ἦταν βαλμένες ἀπὸ ὡρισμένους ἀνθρώπους γιὰ νὰ προσελκύσουν τὴν εὔνοιαν τοῦ Διαδόχου καὶ νὰ ἐξυπηρετήσουν τοὺς σκοπούς τους.

Δὲν εἶχε παρὰ ἕνα φίλο πιστὸ — τὸν Ἑβραῖο δημοσιογράφο Σέπς. Μὰ τὸν ἔβλεπε κι' αὐτὸν σπάνια καὶ διέκρινε κάποτε πίσω ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ Ἰσραηλίτη συμφέροντα — δημοσιογραφικὰ ἢ ἑβραϊκά.

Στὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια ἐπίσης σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῇ καὶ τίνος ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του; Στοὺς θείους του; Ὁ καλύτερος ἀδελφὸς τοῦ πατέρα του, ὁ Μαξιμιλιανός, εἶχε τουφεκισθῆ στὸ Μεξικὸ [illegible] τοὺς εἶχεν ἐπονομάσει ὁ Καγκελλάριος τῆς Πρωσσίας Βίσμαρκ «παράφρονες ἀρχιδοῦκες». Ὁ ἕνας ἐκτυποῦσε τὴ γυναῖκα του, μιὰ βασιλοπούλα τῆς Πορτογαλλίας, μὲ τὸ μαστίγιο· ὁ ἄλλος μὲ τὴν μποτίλια στὸ χέρι ἤθελε νὰ μπῇ [illegible] στὸ δωμάτιο τῆς ἑτοιμογέννητης γυναίκας του· ἕνας ἄλλος ἐσταματοῦσε στὸν δρόμο μιὰ φτωχικὴ κηδεία, διέταζε νὰ κατεβάσουν χάμω τὴν κάσα μὲ τὸ νεκρὸ γιὰ νὰ τὴν πηδήσῃ καβαλλάρης καὶ τὸ ἔκανε ἂν τὸ πλῆθος δὲν ἐξαγριζόταν καὶ δὲν τὸν ἐπετροβολοῦσε.

Ὁ μόνος ποὺ ἦταν ἀξιοπρεπὴς καὶ σοβαρὸς ἦταν ὁ πατέρας του, ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ. Ἀλλὰ τί ἄβυσσος μεταξὺ τοῦ πατέρα καὶ τοῦ γυιοῦ! Πῶς νὰ συνεννοηθοῦν; Ποτὲ ὁ Ροδόλφος δὲν ἐμίλησε πολιτικὰ μὲ τὸν πατέρα του· μιὰ τέτοια συζήτηση ἦταν ἐντελῶς ἄσκοπη. Καθένας εἶχε τὶς ἰδέες του, ὁ ἕνας συντηρητικές, φρόνιμες, ρουτινιέρικες ὁ ἄλλος φιλελεύθερες, [illegible], τολμηρές. Καμμιὰ συνεννόηση δὲν ἦταν δυνατή.

Μὲ τὴ μητέρα του θὰ συνεννοοῦνταν καλύτερα ὁ Ροδόλφος, μὰ σπάνια ἐβλέπονταν. Ἡ Ἐλισάβετ ὅλο καὶ ἐβυθίζετο περισσότερο στὴ μελαγχολία της καὶ στὴ μανία της. Εἶχε σχηματίσει γύρω της μιὰν κλειστὴ ἀτμόσφαιρα ὅπου δύσκολα μποροῦσε νὰ τὴ διαπεράσῃ καὶ ὁ ἴδιος ὁ γυιός της. Καὶ ἔπειτα ἡ αὐτοκράτειρα ἐγίνετο ὅλο καὶ πιὸ σαρκαστικὴ καὶ δὲν θὰ ἀνεχόταν καμμιὰ αἰσθηματικὴ ἐκδήλωσι τρυφερότητος.

Ἀπ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια μονάχα μὲ ἕνα συνεννοοῦνταν ὁ Ροδόλφος: Μὲ τὸν ἐξάδελφό του, τὸν ἀρχιδοῦκα Ἰωάννη Σαλβάτωρ τῆς Τοσκάνης. Ἂν καὶ ὁ ἀρχιδοὺξ ἦταν κατὰ [illegible] ἔτη μεγαλείτερος ἀπὸ τὸν Ροδόλφο, ὅμως συνεδέοντο μὲ στενὴ φιλία ἀπὸ μικροὶ καὶ ἔπαιζαν μαζὶ τὰ πρῶτα τους παιχνίδια. Ὁ Ἰωάννης Σαλβάτωρ ἦταν φιλόδοξος καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ στρατιωτικά. Εἶχε φιλελεύθερες ἰδέες, ἀποστρέφετο τὶς ἐθιμοτυπίες καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ ζῇ ὄχι ὡς ἀρχιδοὺξ ἀλλὰ ὡς ἁπλοῦς ἀστός. Ἔκανε ὄχι ὅ,τι τοῦ ἐπέβαλλεν ἡ ὑψηλὴ κοινωνικὴ τάξη του ἀλλ' ὅ,τι τοῦ ἐπέβαλλεν ἡ καρδιά του. Εἶχεν ἀγαπήσει μιὰ [illegible] κοπέλλα, ἀστικῆς τάξεως, τὴ Μίλλη Στούμπελ καὶ ἔζησε μαζί της, χωρὶς νὰ δίνῃ καμμιὰ προσοχὴ στὰ σχόλια ποὺ [illegible]